

Ruim een op de tien personen start in de baarmoeder als twee- of meerling
maar wordt alleen geboren met soms verstrekkende gevolgen

AUTONOOM LEVEN EN WERKEN
ZONDER JE TWEELINGHELFT

LIFE WITHOUT GRACE

JOYCE BECKER

*“Eindelijk, na al die jaren van eenzaamheid en innerlijke onrust
mag ik nu voor mezelf leven” (Sylvia)*

LIFE WITHOUT GRACE

Autonoom leven en werken
zonder je tweelinghelft

Joyce Beckker

Inhoud

Inleiding	7
Identiteit	11
Moeder	21
Lichaamsbeeld	29
Liefdesrelaties	38
Miskramen	50
Moederschap	59
Vriendschappen	69
Muziek	77
Verjaardagen	84
Woonplekken	91
Reizen	103
Onrecht	118
Waarheid	127
Geld	135
Spirituele leraren	143
Ontmaskering	152
AT-kinderen	159
Ontmoet je tweelinghelft	163
Slotwoord	173

Identiteit

Terheijden, mei 2009

Na een housewarmingparty van een vriend kom ik deze late vrijdagavond slaperig thuis. De vermoeidheid zakt in mijn benen bij het troosteloze aanzicht van de woonkamer. Haast niets staat meer op z'n plek vanwege de verbouwing. Ik slinger mijn handtas op de bank boven op de weekfolders en een aantal kranten. Verlangend naar mijn bed strompel ik naar boven.

De volgende ochtend ligt mijn dochter koortsig op de bank. Ik neem haar temperatuur op en hoor in de verte de vuilniswagen. Het oud papier wordt opgehaald. Snel rits ik uit de garage een lege doos en gooi 'm vol met de stapel kranten uit de lectuurmand. Ook deponeer ik het oud papier boven op de bankleuning erin. Net op tijd kan ik de doos in de al wegrijdende vuilniswagen kieperen.

Een kwartier later wil ik uit mijn handtas mijn gsm vissen om iemand te sms'en. Maar ik kan hem niet vinden. Ik speel de film van gisteravond opnieuw af. Dan herinner ik me dat ik mijn tas op de bank had achtergelaten, daar waar nu mijn dochter languit ligt. Een onheilspellend gevoel bekruipt me. Dit verergert wanneer ik met de huistelefoon mijn 06-nummer bel en als antwoord een rare piep krijg.

Het zweet breekt me uit. Want in mijn tas zat niet alleen mijn gloednieuwe mobiel met 50 euro beltegoed. Daar zaten ook mijn auto- en huissleutels inclusief reservesleutels in. Mijn portemonnee met het huishoudgeld voor de komende week. Al mijn privé- en zakelijke bankpasjes. Mijn paspoort, rijbewijs, eigendoms- en vrijwaringsbewijs van mijn auto. Plus nog andere waardepapieren die ik vanwege de verbouwing voor alle zekerheid veilig in mijn tas overal mee naartoe sjouwde.

Mijn lichaam voel ik samenpersen, net zoals mijn tas zojuist in die afvalwagen moet zijn samengeperst. Het is net alsof een onzichtbare inbreker mijn hele kluis heeft leeggeroofd. Maar het gaat dieper dan dat. Want mijn God; alles ben ik kwijt waarmee ik kan aantonen wie ik ben. Zowel privé als zakelijk. Zelfs mijn voorraadje visitekaartjes zat erin. Het voelt alsof ik plotsklaps geen identiteit meer heb. Ik mag er kennelijk niet meer zijn.

De daarop volgende weken is het een heel gedoe om alles te vervangen. Zowel praktisch als financieel. En telkens voel ik dat in deze ervaring een belangrijke levensles verscholen zit. Ik loop immers al een tijdje doelloos rond. Naarstig op zoek naar mezelf. Van Grace's bestaan weet ik dan nog niets af op bewust niveau, evenals van het fenomeen alleengeboren tweeling.

Als ik op een avond me afstem op de energetische boodschap rijst de vraag: 'Wie ben ik nou eigenlijk echt?' Ik mag dan wel mijn paspoort en rijbewijs kwijt zijn, maar vertegenwoordigen deze mijn ware identiteit? Ik mag dan wel mijn bankpasjes, autosleutels en zakelijke papieren kwijt zijn, maar zegt dat iets over wie ik echt ben? Het antwoord luidt: neen. Ik beseft dat ik mezelf niet meer buiten mij zelf hoeft te zoeken. Daar ben ik immers niet. Wie ik in wezen ben, zit in mijn ziel. En die geeft weinig om visitekaartjes.

In mijn praktijk kom ik geregeld alleengeboren twee- en meerlingen tegen die zichzelf kwijt lijken te zijn. Ze voelen zich totaal niet de persoon die in hun paspoort staat vermeld. Vaak hebben ze een mooi lijntje met boven, maar zijn ze nauwelijks geaard. Als ik hier dieper met ze op intune, hebben ze als rode draad een aversie tegen hun aardse leven. Eigenlijk hebben ze hun aardse koffer nog nauwelijks uitgepakt. Heimwee naar huis en een fascinatie voor de dood worden geregeld opgelepeld als ik ze vraag naar hun gedachtewereld en gevoelens.

In een interview vertelde voormalig arts Modita van Zummeren me dat ze als kind plaatjes van veel te vroeg geboren kindjes verzamelde, waarbij je door de huid de ribbetjes kon zien. Deze afbeeldingen belandden in haar plakboek. Haar oma snapte er niets van toen ze enthousiast plaatjes van volgroeide baby's aan haar kleindochter gaf die hier diep teleurgesteld op reageerde. Ook verzamelde Modita krantenartikelen over wiegendood. Wanneer als doodsoorzaak 'een verkeerde lighouding' werd genoemd, resoneerde dat niet altijd. Het voelde voor haar dat het overleden kind zelf wilde gaan.

Ikzelf had ook een haat-liefdeverhouding met de dood. Ik deel hieronder een deels autobiografisch fragment uit mijn roman *Wonderlijke Tocht*. Hierin beleeft mijn personage Debby tijdens een 'dark-night-of-the-soul' via een engelenmeditatie van Roy Martina een, wat ik noem, 'bijna-thuis-ervaring'.

'...Laat je wegglijden in een diepe rust...'

Debby voelt hoe iedere spier in haar lichaam gespannen staat. De hoofdtelefoon van haar cd-speler drukt pijnlijk op haar kloppende slapen.

'...Voel je wegzakken, steeds dieper en dieper...'

In haar oren klinkt een liefdevolle stem, een stem die haar niet heeft afgewezen, die haar niet heeft verlaten.

'...Naar een plek, niet gebonden aan onze zintuigen. Daar waar je herinnerd wordt aan je thuis, tussen je levens in. Waar het licht je altijd heelt en er alleen liefde is en broederschap. Daar waar je ziel volledig tot rust kan komen van alle lijden, verdriet, leed en ervaringen van deze aarde...'

Debby voelt hoe de sluizen achter haar oogbollen zich willen openen, maar geblokkeerd lijken. Ze kán niet meer huilen, ze is te moe. Het is genoeg geweest. Genoeg...

'...Duik diep in het niets, in de alles scheppende leegte van overgave...'

Overgave, ja ze geeft zich nu over. Laat God haar alsjeblieft ophalen. Weghalen van deze kille aarde. Bevrijden van dit onzinnige leven. Alleen het levensgrote niets rest nog in haar bestaan.

'...Je bent nu één met de engelen. Ze verhogen je trillingsgetal naar het hoogste niveau dat nu voor jou draaglijk is...'

Debby voelt hoe haar lichaam vibreert. Hoe een indringende geluidsgolf de spanning in haar lijf lostrilt en de zwaarte in haar hoofd laat wegebben.

'...De engelen nemen je nu mee naar hun wereld. Zij zullen je toespreken. Je zult hen horen... voelen. De engelen zullen nu muziek voor je spelen die je blij en gelukkig maakt...'

Een hemels orkest zet goddelijke klanken in. Vanachter haar gesloten oogluiken ziet Debby hoe ze omringd is door een oceaan van helder licht. Ze wordt zich bewust van een lichtwezen dat haar langzaam nadert. Debby's angst is weggeëbd. Eindelijk wordt ze opgehaald, haar gebeden worden verhoord. De prachtige engel is haar dicht genaderd. Als hun blikken elkaar ontmoeten, kijkt Debby in de liefdevolle ogen van Suzan. Golven van puur geluk spoelen over haar heen. Alles klopt nu, zo moet het zijn. Dan pakt Suzan haar bij de hand waarna ze via een lichtkoker belanden in een andere dimensie.

Debby baadt in een oase van goddelijkheid. Iedere vezel in haar ervaart ultiem geluk. Haar ogen zien de prachtigste kleuren, beeldschone tinten die ze op aarde nooit heeft aanschouwd. Haar oren absorberen hemelse klanken doorspekt van pure vrede. Haar neus snuift de tedere rozengeur van Suzan op, die hier veel intenser is dan op aarde. Haar ziel weet het. Ze is thuis.

De engelen om haar heen maken een vreugdedans. Ze lachen Debby vrolijk toe. Suzans nabijheid vervult Debby met intense dankbaarheid. Dankbaarheid dat ze haar aardse leven mocht verlaten, dat ze liefdevol terug mocht keren. Naar haar thuis, daar waar ze hoort en waar ze nooit meer weg wil gaan.

Dan ziet Debby dat Suzans ogen mededogen uitstralen. De klanken van haar zachte woorden bereiken haar bewustzijn.

'Je zult zo weer terugkeren, Debby. Op aarde wacht jou nog een belangrijke taak. Weet dat hier je thuis is en dat je zult terugkeren wanneer het tijd is. Ga nu in vrede en doe wat je moet doen.'

Een schel geluid laat Debby wreed ontwaken. Waar is Suzan? Waar zijn de hemelse klanken, de intense geuren en goddelijke kleuren gebleven? Weer klinkt dat indringende geluid. Dan voelen Debby's handen de matras onder zich. Ze wordt zich weer bewust van de hoofdtelefoon die scheef over haar gezicht heen hangt. Het rinkelende geluid sterft weg. Debby voelt nu haar loodzware lichaam. Het besef dringt meer en meer door. Ze is weer terug op aarde. Weggehaald bij Suzan. Weggerukt uit haar thuis.

'Mijn God, waarom heeft u mij weer verlaten!?'

Ik weet nog hoe ik na deze ervaring wekenlang tussen twee werelden in heb geleefd. Totdat ik op een dinsdagochtend ontwaakte zonder herinnering aan mijn verblijf in het engelenrijk. Het enige wat ik nog wist, was wat ik cognitief had opgeslagen in mijn brein. Maar de intense gevoelens waren weg. Hoe boos ik hierover ook was op God, op een dieper level wist ik dat deze kosmische ingreep nodig was om weer te kunnen aarden.

Pas nadat ik me jaren later bewust werd van het bestaan van Grace, viel spreekwoordelijk het ene kwartje na het andere. Sindsdien heb ik intensief aan mezelf gewerkt. Ik mocht op een dieper level de kosmische puzzel opnieuw leggen. Alhoewel ik soms nog wat heimwee voel, kan ik mezelf er goed aan herinneren waarom ik hier op aarde zo nodig ben. Mijn ziel bepaalt mijn identiteit. Mijn lichaam geeft daar handen en voeten aan. Net zoals dat ook voor jou geldt.

Oefening: je bestaansrecht opeisen

- *Ga staan en neem je ruimte in.*
- *Stamp een aantal keren.*
- *Ga op heupbreedte staan zonder dat je knieën op slot staan.*
- *Richt je aandacht op je benen en voeten. Voel hoe ze stevig op de aarde staan. Ze dragen je al heel je leven.*
- *Adem rood licht naar je benen en voeten.*
- *Zeg hardop: 'Dit is mijn recht van bestaan. Dit is mijn plek en mijn ruimte.'*
- *Draai nu met je bekken kleine cirkeltjes, herhaal dit in de andere richting.*
- *Maak de cirkels groter. Je voelt hoe je bekken steeds soepeler wordt.*
- *Visualiseer oranje licht in je bekkengebied.*
- *Terwijl je uitademt zeg je hardop: 'Dit is mijn recht van voelen.'*
- *Ga dan met je aandacht naar je buik.*
- *Trek je lichaam naar achter en maak bewegingen alsof je hout hakt.*
- *Maak bij de neerwaartse beweging geluid.*
- *Adem geel licht naar je buik.*
- *Voel hoe de energie stroomt in je bekken, buik en benen.*
- *Zeg hardop: 'Dit is mijn recht van handelen, ik mag handelen naar wie ik in essentie ben.'*
- *Plaats nu je handen op je hartgebied.*
- *Duw alles van je af waar je echt klaar mee bent, bijvoorbeeld boosheid, wanhoop, machteloosheid, kritiek, etc.*
- *Haal nu naar je toe wat je verlangt vanuit je hart. Uit je onbewuste komt dit naar boven.*
- *Adem groen licht naar je hart en zeg hardop: 'Ik heb recht op liefde ontvangen en liefde geven. Ik mag onvoorwaardelijk van mezelf houden.'*
- *Breng nu je aandacht naar je keelgebied. Draai met je hoofd om je nek los te maken.*
- *Visualiseer blauw licht in je keel en zeg hardop: 'Ik heb recht van spreken. Ik mag mijn stem laten horen.'*
- *Ga dan met je aandacht naar je derde oog en vul je hoofd met de kleur violet.*
- *Zeg hardop: 'Dit is mijn recht van zien. Wat ik zie is voor mij waarheid. Ik mag overzicht en inzichten ontvangen.'*
- *Breng nu je aandacht naar je kruin. Draai deze open op je eigen manier.*
- *Laat wit of goud licht via je kruin je hoofd binnenstromen. Laat die stroom alle spanning meenemen via wortels uit je voeten.*
- *Adem diep in en uit.*
- *Ga weer stampen.*
- *Zeg nogmaals hardop: 'Dit is mijn plek en mijn ruimte.'*
- *Voel hoe het is om op jouw unieke plek en ruimte te staan.*
- *Noteer je ervaringen in je werkboek.*